

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' ἀσφόρακι ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' Ἐν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰόλου, 117, ἐναντὶ Χρυσοσθηλαϊστῆσιν

περίοδος Β'. — Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Ἰουλίου 1898

Ἔτος 20^{ον}. — Ἀριθ. 31

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια ἴθα σελ. 233)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.
Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ὁ Διρκ Πέτερς ! . . Ὁ Χούντ ἦτο ὁ μίγας Διρκ Πέτερς, ὁ πιστὸς καὶ ἀρρωτισμένος σύντροφος τοῦ Ἀρθούρου Πύμ !

Ἄν οἱ ἀναγνώστῳ μου τὸ εἶχον ἐννοήσῃ ἤδη καὶ πρὸ τῆς ἐπισημοῦ ἀποκάλυψως, οὐδεμία ἀπληξία δι' ἐμὲ μόνον τὸ ἐναντίον θά μ' ἐξέπληττεν. Ἰσθόσθε μάλιστα, ὅτι πολὺ καὶ θά ἐκάρματε τὴν σκέψιν ταύτην : Πῶς ὁ πλοίαρχος Λάν Γκω καὶ ἐγώ, ἀφ' οὗ πρὸς εἴχαμεν ἀναγνώσῃ τὸ βιβλίον τοῦ Ἐδγαρ Πόε, ὅπου μετὰ τῆσιν ἀκριβείας περιγράφονται τὰ φυσικὰ χαρακτηριστικά τοῦ Διρκ Πέτερς, πῶς δὲν εἴχαμεν ἐννοήσῃ ἕως τότε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἐπιβιβάσθεις ἐκ Φαλκλάνδης, καὶ ὁ μίγας ἦσαν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον ; Τοῦτο δὲν ἐμαρτύρει ἑλλειψὶν ἐξυδερκείας ; Τὸ ὁμολογῶ, μολονότι δύναμαι νὰ το δικαιολογήσω ἐν μέρει.

Ἐν πρώτοις, αἱ περιστάσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας προσήλθεν ὁ Χούντ, δὲν ἐπέτρεπον ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ταυτότητός του. Ἐβρίσκειτο εἰς τὴν Φαλκλάνδην, μακρὰν τοῦ Ἰλκινουά, μεταξύ τῶν παντοδαπῶν ἐκείνων ναυτῶν, ὅστινες ἀνέμενον ἐκεῖ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀλιείας, διὰ νὰ προσληφθῶσιν εἰς φαλαινοθηρίδας. Καὶ ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπιβιβάσθη εἰς τὸ πλοῖόν μας, μέχρι σήμερον, εἶχε φανῆ εἰς ἄκρον ἐπιφυλακτικῶς ἀπέναντι

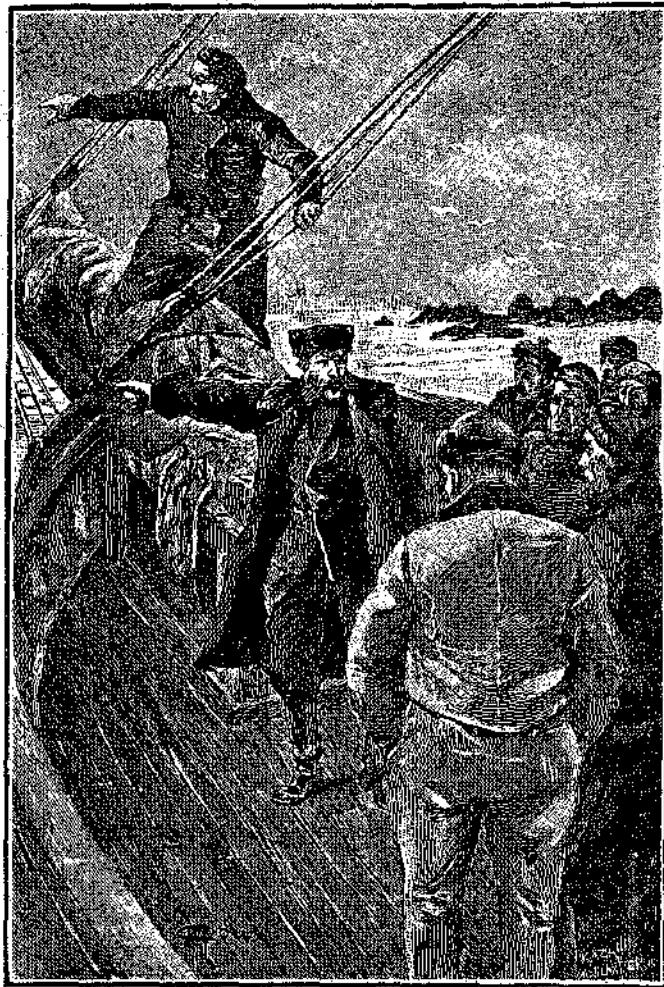
μας. Διὰ πρώτην φοράν τὸν ἠκούσαμεν νὰ ὀμιλῇ πρὸ ὀλίγου· τίποτε δὲν μας εἶχε κάμῃ νὰ πιστεῦσωμεν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὅτι ἐκρυπτε τὸ ἀληθὲς ὄνομά του. Καὶ ναὶ μὲν οἱ τρόποι του, προπάντων ἀφ' ἧς στιγμῆς ὑπερέβημεν τὸν ποικίλον κύκλον, — ἡ ἐπιμονὴ μὲ τὴν ὁποίαν ἠτένιζε τὸν νότιον ὄριζοντα, ἡ γνώσις τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο νὰ ἔχη τῆς νῆσου Βενέτης καὶ τῆς νῆσου Τσαλάλ, ὅπου σιωπηλῶς μᾶς εἶχε χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγός, ἡ κατασφάνης συγκίνησιν τοῦ πρὸ τῶν μερῶν ἐκείνων, τὰ ὅποια ἐπε-

σκέφθη ὁ Ἀρθούρος Γόρδων Πύμ, — ὅλα αὐτὰ εἶχον κινήσῃ ἄρκετὰ τὴν προσοχὴν μας ἐπὶ τοῦ παραδόξου αὐτοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἴσως ἔπρεπε νὰ μας κάμουν νὰ ὑποκτεῦσωμεν τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλὰ τί τα θέλατε ! Τόσον ὁ πλοίαρχος, ὅσον καὶ ἐγώ, εἰς τὴν περίστασιν ταυτὴν ἐδείχθημεν τυφλοὶ !

Ἐν τούτοις, οὐδεμία ἀμφιβολία τώρα, ὅτι ὁ Χούντ ἦτο πραγματικῶς ὁ Διρκ Πέτερς. Μολονότι κατὰ ἑνδεκα ἔτη πρεσβύτερος, ἦτο ἀκόμη οἷος περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ : Χαμηλὸς τὸ

ἀνάστημα, μὲ ἰσχυροὺς μῦς, μὲ «ἠράκλεια μέλη», μὲ χεῖρας «τόσον μεγάλας καὶ δγκώδεις, ὥστε μετὰ βίας διετήρουν τὸ σχῆμα τῆς ἀνθρωπίνης χειρός», μὲ κεφαλὴν ὑπερμεγέθη, μὲ σκέλη τοξοειδῆ, μὲ στόμα ἀνοιγόμενον καθ' ὅλον τὸ πλάτος τοῦ προσώπου, καὶ μὲ ὀδόντας τόσο μακροὺς, «ὥστε τὰ χεῖλη δὲν τοὺς ἐκάλυπτον, οὔτε ἐν μέρει.» Μόνον ἡ ἀγρία ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας του εἶχε λείψῃ, καὶ προπάντων ἡ εὐθυμία ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐξεδηλοῦτο παρ' αὐτῷ ἐνίοτε, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ συγγραφεὺς ἀποκαλεῖ «εὐθυμίαν δαίμονος». Ἡ ἡλικία καὶ πρὸ πάντων αἱ φοβεραὶ περιπέτειαι τῆς ζωῆς του, εἶχον μεταβάλῃ τὸ ἥθειόν τοῦ Διρκ Πέτερς. Καὶ ἰδοὺ κυρίως διατί δὲν τον ἀνεγνωρίσαμεν !

Καὶ τώρα, διατί νὰ κρύπτεται εἰς τὴν Φαλκλάνδην ὑπὸ ψευδώνυμον ; διατί νὰ μὴ μας εἴπῃ ἀμέσως ποῖος ἦτο καὶ τίνα εἶχε σκοπὸν ἐπιβιβαζόμενος τοῦ Ἄ λ θ ρ α ν ο υ ; . . . Βεβαίως, διότι τὸ ὄνομά του ἐπροξέγει φρίκην ! Μήπως δὲν ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶχε λάθῃ ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰς τρομερὰς σκηνὰς τοῦ

«Μετ' ἐμοῦ τὸν ἔδειξε καὶ ὁ Διρκ Πέτερς, σιωπηλῶς, διὰ μεγαλοπρεποῦς καὶ ἐπιδητικῆς χειρονομίας. . . (Σελ. 242, στήλ. 6')

Κ ρ α μ π ο υ . . . ο οποίος είχε φονεύσει τον ναύτην Πάρκερ . . . ο οποίος είχε κορέσει την πείναν του δια της σαρκός του δυστυχώς εκείνου και την δίψαν του δια του αίματός του . . .

Καί μόνον με την ελπίδα, ότι ο Άλβρανος ήδυνάτο να εξηκολούθησεν το ταξείδιόν του προς ανεύρεσιν του Άρθούρου Πύμ, απέφασκε τέλος ναποκαλύψει το όνομά του.

Αφ' ου εξήρσεν όλίγα έτη εις τὸ Ἰλινοῦς, ὁ Διρκ Πέτερς μετέβη εις τὴν Φαλλκλάνδην με σκοπὸν νὰ ἐπιωφεληθῆ τῆς πρώτης εὐκαιρίας, ἣ ὅποια θὰ τὴν ἐπαρουσιάζετο, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς ἀνταρκτικὰς θαλάσσας.

Μακρὰ σιωπὴ διεδέχθη τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ μιγάδος. Οὐδεὶς ἐπέκρινε νὰ το ἀμφισβητήσῃ. Εἶπεν, «εἶμαι ὁ Διρκ Πέτερς.» Ἦτο ὁ Διρκ Πέτερς. Ἐπίσης καὶ τὰφορῶντα τὸν Ἀρθούρον Πύμ εἰς κανένα δὲν ἐφάνησαν ἀπίστευτα.

«Φίλοι μου — εἶπα, — πρὶν λάβωμεν μίαν ἀπόφασιν ὀριστικὴν, ὀφείλομεν νὰ ἐξετάσωμεν τὰ πράγματα ἀπαθῶς καὶ νὰ κρίνωμεν ἐσκεμμένως. Δὲν θὰ μας ἐτυπενται αἰώνιος ἡ συνείδησις, ἂν ἀφίναμεν τὴν ἐπιχείρησίν μας, καθ' ἣν στιγμὴν ἴσως παρουσιάζει τὰς μεγαλητέρας πιθανότητας ἐπιτυχίας; Συλλογισθῆτε! Πρὸς ἑπτὰ μῆνῶν ὁ Πάττερσον ἀπῆκε ζῶντας τοὺς συμπολίτας σας εἰς τὴν νῆσον Τσάλκαλ.

Καὶ τῶντι, οὐδεὶς ὠμίλησεν, οὐδεμία ἠκούσθη φωνὴ ἀντιλογίας. «Ἄν δὲν ἤραμεν ἐκεῖ — ἐξηκολούθησα μὲ περισσότερον θάρρος, — τὸν πλοίαρχον Λάν Γκνὺ καὶ τοὺς συντρόφους του, τοῦτο σημαίνει ὅτι, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Πάττερσον, ἐξηναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν νῆσον Τσάλκαλ. Διὰ τῆς ἀρᾶς γε; . . . Κατ' ἐμὲ, διότι ὁ σεισμὸς τὴν εἶχε καταστήσῃ ἀκατοίκητον. Ὑποθέτω λοιπὸν, ὅτι θὰ ἐπεδιβάσθησαν εἰς κανὲν μονόβουλον τσαλαλικὸν καὶ θὰ ἐβρῶσαν εἴτε εἰς κανένα ἄλλην νῆσον, εἴτε εἰς κάποιον μέρος τῆς ἀνταρκτικῆς ἠπείρου.

«Καὶ περὶ τίνος πρόκειται; — ἐξηκολούθησα μετὰ βραχείαν σιγὴν» — πρόκειται νὰ διασχίσωμεν ὀλίγας ἀκόμη μοίρας, καὶ τοῦτο ἐνῶ ἡ θάλασσα εἶνε ἐλευθερά, ἐνῶ ἔχομεν ἀκόμη ἐνώπιόν μας δύο μῆνας θερινούς, ἐνῶ ὁ Ἄλβρανος εἶνε τόσο καλὰ ἐφοδιασμένος, ἐνῶ τὸ πλῆρωμά του εἶνε ὑγιέστατον! . . . Ὅχι, δὲν πρέπει νὰ μας πτοήσῃ ἡ ἰδέα φανταστικῶν κινδύνων, ὥστε νὰ μὴ προχωρήσωμεν περισσότερον, μετὰ θάρρους καὶ μ' ἐλπίδα . . . ἐκεῖ . . . »

Πέτερς, σιωπηλὸς, διὰ μεγαλοπρεπεῆ καὶ ἐπιθλητικῆς χειρονομίας, ἣ ὅπου ὠμίλει ἀντ' αὐτοῦ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξηκολούθησαν νὰ μὴνουν προσηλωμένοι ἐφ' ἡμῶν ἀλλ' ἡ κόμη οὐδεμίαν ἀπάντησιν! Βεβαίως ἡ γολέττα μας ἡδύνατο νὰ ταξειδέσῃ ἀκόμη εἰς τὴν θάλασσαν ἐκείνην χωρὶς κίνδυνον, ἐπὶ ὅντ' ἡ ἐννεά εβδομάδας. Εἶχαμεν μόλις 26 Δεκεμβρίου, ἐνῶ κατὰ Ἰανουάριον, κατὰ Φεβρουάριον καὶ κατὰ Μάρτιον ἀκόμη εἶχον ἀρχίσῃ τὰ ταξείδια ἄλλων προγενοστέρων ἐξερευνητῶν, — Βελλεγγύανον Λεν, Βίσκος, Βέδδελ, Κένδαλ, — οἱ ὅποιοι ἐν τούτοις εἶχον προφθάσῃ νὰ ἐπιστρέψουν πρὸς τοῦ πολικοῦ χειμῶνος. Καὶ ναί μεν τὰ πλοῖά των δὲν ἐπροχώρησαν πρὸς νότον, ὅσον ἐπρόκειτο νὰ προχωρήσῃ ὁ Ἄλβρανος; ἀλλὰ μὴ λησμονώμεν καὶ τὰς ἐκτάκτως εἰρηναίως συνθήκας, ὑπὸ τὰς ὁποίας θὰ ἐταξειδεύον ἡ γολέττα μας.

Καὶ ἀνεπέτυξα πάντα ταῦτα, ἀρθεύων τὴν ἐπιδοκιμασίαν, τῆς ὁποίας οὐδεὶς μολοντοῦτο ἤθελε νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην.

Σιγὴ ἀπόλυτος, ὅλοι οἱ ὀφθαλμοὶ γημηλωμένοι. . . Ἐν τούτοις οὔτε μίαν φωνὴν δὲν εἶχε προφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, οὔτε ἐφάνην ποσὼς ὑποστηρίξων τὴν πρότασιν τοῦ Διρκ Πέτερς. . . Ὁ, ὅτι τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἐλάμβανεν πολὺ διαφορετικὴν ἀπάντησιν, ἐκείνης τῆς ἰστορίας ἐπαρήμενας, καὶ θὰ ἤκουα ἴσως καὶ ἀπειλάς ἐναντίον μου.

Τότε ἔλαβεν τὸν λόγον ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνὺ.

— Διρκ Πέτερς, εἶπε, μὰς βεβαίως εἶπα, ὅτι, ἀφ' οὗ ἐφύγετε ἀπὸ τὴν Τσάλκαλ, ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ σὺ, εἶπα μακρόθεν ξηρὰν πρὸς νότον;

— Ναί, εἶδαμεν ἀπὸ μακρῶν καὶ χωρὶς ἀπήνητησεν ὁ μιγάς. Νησιέ μως ἦταν, ἠπειρος ἦταν, δὲν ἤξεύρω. Ἔλεω δηλαδὴ νὰ πῶ . . . μου φαίνεται . . . εἶμαι βέβαιος . . . ὁ Πύμ, ὁ κανένας ὁ Πύμ εἶνε ἐκεῖ . . . καὶ περιμένει νὰ πάγῃ κανένας νὰ τον σώσῃ. — Ἐκεῖ περιμένει ἴσως καὶ ὁ Οὐίλιαμ Γκνὺ με τοὺς συντρόφους του! ὁ νεκρῶσα ἀμέσως, διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν συζήτησιν ἐπὶ καλλιτέρου ἐδάφους.

Καὶ τῶντι, ἡ ξηρὰ ἐκείνη θὰ μας ἐγρησήμεν ὡς τέρμα, τὸ ὅποιον ἦτο εὐκόλον νὰ εὐθασώμεν, καὶ ὁ Ἄλβρανος δὲν θὰ ἐπλευσῆ τώρα, ὡς εἶχαμεν φοβηθῆ, εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε. Ὅχι, θὰ διηρθύνετο ὠρισμένως ἐκεῖ, ὅπου ὑπῆρχε πιθανότης ὅτι κατέφυγον οἱ ναυαγοὶ τῆς Ἰάννας!

[Ἔπειτα συνέχεια.] ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΛΙΟΣ

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

(ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ)

ΠΡΟΣΩΠΑ

- ΜΑΡΙΓΩ, ὑπερτέρα τῆς κυρίας Χρυσίδου.
Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ.
Ἡ κυρία ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΛΙΝΑ.
ΦΩΦΗ, ἀνεψιὴ τῆς κυρίας Χρυσίδου.
Ἡ ἀκρὴ παρυστῆ αἰθουῶν, ἐν τῇ ἐξοχικῇ αἰθρᾷ τῆς κυρίας Χρυσίδου, ἐν Κηφισίᾳ.

Σκηνὴ Πρώτη.

ΜΑΡΙΓΩ. Ἰσताται πλησίον ἐνδὲ παρασκηνίου, καὶ ὄμιλεῖ, ἐστραμμένη πρὸς τὰ ἔσω τῆς σκηνῆς. — Ἄντιο, κύριε! Ἄντιο κυρία! Κεῖν ταξίδι! . . . Ἔννοια σας, μείνετε ἡσυχῃ, κυρία! θὰ φυλάγω τὸ σπιτί σας τὰ ματάκια μου. . . Μήπως ἐξεχάσατε τίποτα; . . . Ἄντιο, κύριε! Ἄντιο, κυρία! [Στρέφεται πρὸς τὸ κοινὸν καὶ προχωρεῖ.] Ἐργάζαν. Δόξα σοὶ ὁ Θεός! . . . Ὅχι μείνουν ἄλλ' ἄλλοι, διὸ ὀλιόκληρες μέρες εἶναι Ἀθήνα. . . Ὅχι εἶμαι ἐπὶ σπιτί ἡσυχῃ καὶ ξέννοισατή, καὶ θὰ ἔχω κερὸ νὰ ξεκουρασθῶ ὅσο θέλω. . . Τί καλά! [Ἐισπύναται βαθύως εἰς μίαν πολυθρόναν.] Ἄ, τί μαλακῆ, τί ἀναπαυτικὴ κοῦ εἶνε! Μὰ τὴν ἀλήθειαν, πολὺ εὐτυχισμένα εἶνε ταπεινὰ, ἀφ' οὗ μ' ἐμποροῦν νὰ περνοῦν ὅλη τους τὴν ἡμέραν ξαπλωμένα σὲ τέτοιαι πολυθρόνας! Ἀμὲν τὰ φορέματά τους; Πῶς τὰ ζηλεύω! Νὰ ξεύρατε τί ὄρατα φορέματα ποῦ εἶχε ἡ κυρία μου, ἀπὸ σατέν, ἀπὸ βελούδο, ἀπὸ μεταξωτὸ, ἀπὸ φουλάρι. . . ἕνα κ' ἕνα. Ἦ' αὐτὸ καὶ ὁλος ὁ κόσμος λέγει: «Ἄ, ἡ κυρία Χρυσίδου εἶνε πολὺ ντιστενγκέ! . . . ἀμὲν τέτοια λοῦσα, τὸ ξεύρω κ' ἐγὼ! Δὲν εἶνε δὲ καὶ κανένα δύσκολο πρᾶγμα! Ἀς εἶχα νὰ φορᾶ κ' ἐγὼ σὰν τὰ φορέματα τῆς κυρίας μου, καὶ νὰ βλέπατε τί ντιστενγκέ ὁ δὲ αὐτὸ ποῦ θὰ ἤμουν. . . [Βλέπει ἔξω ἀπὸ τὸ φορέμα τῆς κυρίας τῆς λεηρομένην ἐπ' ἀνω εἰς μίαν καρέκλαν, καὶ τυπᾷ τὸ μέτωπόν της μετὰ τὸ χέρι.] Ἄ, νὰ μὴ ἰδέα! ἀπὸ τὴν βία τῆς ἐξέχασε ἡ κυρία μου νὰ το φυλάξῃ. . . Καὶ τώρα ποῦ εἶμαι μονάχη μου ἐπὶ σπιτί, πειράζει νὰ το φορέσω λιγάκι καὶ νὰ το χαρῶ; . . . Μπᾶ! καὶ ποῖος θὰ με ἰδῇ; . . . Πηγαίνω, τρέχω νὰ το φορέσω! [Ἐξέρχεται, τρέχουσα, μετὰ τὸ φορέμα ἐπὶ τὸ χέρι.]

Σκηνὴ Δευτέρα.

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ καὶ ἡ κυρία ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΛΙΝΑ, εἰσερχόμεναι φέρουσαι ἕνα κομμάτι ἐνδομιασίας ἐπιστάψεως. Ἡ Κ. ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ. — Κανένας; Περιέρχον πρῶγμα. . . Εὐρήκαμεν τὴν θύραν τοῦ κήπου ἀνοικτὴν. . . ἡ οἰκία ὅμως φαίνεται ἐντελὲς ἐρημῆ. . . Ὅμοιάς, ἀγαπητῆ μου, μετὰ μαγευμένα εἶκονα παλάτια τῶν παραμυθῶν, ποῦ

κατοικοῦν Νεράιδες ἀόρατες. . . Μὴν ἐκάμμεν ἀδιακρίσιαν, ποῦ ἐπροχωρήσαμεν. ἔως ἐδῶ;

Ἡ Κ. ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΛΙΝΑ. — Ἐγὼ ὅμως ἔχω τόσην ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσω αὐτὴν τὴν κυρίαν Χρυσίδου, διὰ τὴν ὁποίαν ὁλος ὁ κόσμος λέγει τόσα καλά, ὥστε θὰ περιμείνω. . . ἔως νὰ φανῇ ἡ Νεράιδα τοῦ μαγευμένου Παλατιοῦ! Ἡ Κ. ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ, γελῶσα. — Νὰ σου πῶ τὴν ἀλήθειαν, κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον! [Κάθηται.]

Ἡ Κ. ΚΑΛΙΝΑ, βλέπουσα τριγύρω της. Ἄ, εἶνε πολὺ εὐμορφὸ αὐτὸ τὸ σαλόνι. . . Κότταξε ἐκεῖνες ἐκεῖ τῆς εἰκόνας. . . Μπᾶ! καλ' ἐκείνη ἡ τοποθεσία μου φαίνεται σάν. . . [Ἐγείρεται καὶ πλησιάζει εἰς τὴν εἰκόνα.] Ἄ, ναί, βέβαια! Φέρει τὴν ὑπογραφὴν Πέτρος Κάλινος! Καλὰ τὸ εἶπα. Εἶνε ἔργον τοῦ συζύγου μου.

Ἡ Κ. ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ. — Τί ὄρατα σύμπτωσις! . . . Ἀμ' ἐκεῖνο τὸ χαριτωμένο ἀγαλματάκι. . . Φαίνεται ὅτι ἡ κυρία Χρυσίδου εἶχε πολὺ καλλιτεχνικὸ γούστο, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐξοχικὸ τῆς σπιτί ἀκόμη τὸ εἶχε τόσῳ καλὰ στολισμένο.

Ἡ Κ. ΚΑΛΙΝΑ. — Ναί! λέγουν ὅτι εἶνε πολὺ εὐφυῆς καὶ πολὺ ἀνεπτυγμένη κυρία.

Ἡ Κ. ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ. — Καὶ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἔχομεν τόσην ἐπιθυμίαν νὰ τὴν γνωρίσωμεν. Μὲ τέτοια συντροφία θὰ περᾶσωμεν ὄρατα τοὺς τρεῖς μῆνας, ποῦ θὰ μείνωμεν ἐδῶ εἰς τὴν Κηφισίαν.

Ἡ Κ. ΚΑΛΙΝΑ. — Καὶ εἶμαι βεβαίως ὅτι θὰ μας διχθῇ με πολλὴν εὐχαρίστησιν, ἀφ' οὗ ἔχωμεν συστατικὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν καλλιτέραν τῆς φίλην, τὴν κυρίαν Καναδοῦ.

Ἡ Κ. ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ. — Ἐν τοσοῦτῳ κανένας δὲν φαίνεται.

Ἡ Κ. ΚΑΛΙΝΑ, ἐγειρομένη καὶ πλησιάζουσα τὸ κλαδοκύμβαλον, ἐπὶ τοῦ ὅποιου ὑπάρχουν διέφορα τετράδια μουσικῆς. — Ἄ, βλέπω ὅτι ἡ ἀγνωστὸς φίλη μας εἶνε καὶ μουσικός. . . τραγουδεῖ μάλιστα. Ὅλα αὐτὰ τὰ κομμάτια εἶνε δι' ἄσμα καὶ κλειδοκύμβαλον. Νὰ καὶ μίαν μονοψῆδα ἀπὸ τὸν Φάουστ τοῦ Γκουῦ. . .

Ἡ Κ. ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ, ἐγειρομένη καὶ αὐτὴ πλησιάζει τὴν τράπεζαν. — Ἀς ἰδοῦμεν τοὺς τίτλους αὐτῶν τῶν βιβλίων. . . Ὁ, εἶνε πολὺ ἐκλεκτὰ! . . . Κανὲν ἀπὸ τὰ ἐλαφρὰ μυθιστορήματα τοῦ συρμοῦ ὄλα καὶ σοβαρὰ ἔργα. Νὰ, τὰ ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ, ἡ Κυρὰ Φροσύνη τοῦ Βαλαωρίτου, ἡ Καλύδη τοῦ Μπαρμπα-Θωμά, μίαν Ἱστορίαν τῆς Τέχνης. . . ὅλα ἕνα-κ' ἕνα!

Ἡ Κ. ΚΑΛΙΝΑ, ἀρῖνη τὸ τετράδιον τῆς μουσικῆς καὶ πλησιάζει τὰ βιβλία. — Ζωγράφικῆ, Γλυπτικῆ, Μουσικῆ, Ποίησις. . . Ὅλα αὐτὰ τὰ Τέχνην ἤσαν καταφύγον εἰς αὐτὸ τὸ κομψὸν σαλονάκι. Τί ὄρατα ἀτ-

μοσαίτρα! . . . Ἀλλὰ νὰ, ἀκούω κρότον θύρας. . . ἀκούω βήματα. . . Ὅχι εἶνε ἡ Νεράιδα. Τελος πάντων!

Σκηνὴ Τρίτη.

Δι' Ἄνω καὶ ἡ ΜΑΡΙΓΩ.

ΜΑΡΙΓΩ, φορεῖ ἀδείως τὸ φορέμα τῆς κυρίας της, ἀνθ' εἰς τὸ κεφάλι καὶ εἰς τὴν ζώνην, κορδέλες, δαντέλες, μίαν βεντάγια ἐπὶ τὸ χέρι, ὅτι ἠμῶρεσε τέλος πάντων νὰ εὐρη. — Ἐ, δὲν εἶμαι τώρα κ' ἐγὼ ντιστενγκέ; [Βλέπουσα τὰς δύο κυρίας.] Πῶ, πῶ! τὴν ἔπαθα! [Στέκεται ἐν ἀμηχανίᾳ.]

Ἡ Κ. ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ, μετὰ χαρίεσσαν ὑπέκλισην. — Ἡ κυρία Χρυσίδου βέβαια.

ΜΑΡΙΓΩ, ἀμήχανος. — Πῶς;

Ἡ Κ. ΚΑΛΙΝΑ. — Δὲν εἶθε ἡ κυρία Χρυσίδου;

ΜΑΡΙΓΩ, κατ' ἐαυτήν. — Νὰ το! δὲν το ἔλεγα ἐγὼ ὅτι ἔχω ὄφρος ντιστενγκέ; ἀφ' οὗ μὲ πέρνουν διὰ τὴν κυρίαν μου; . . . Μπᾶ! καὶ γιὰτί ὄχι; [Πρὸς τὰς κυρίας, ὑποκλινομένη ἀδείως.] Ναί, μάλιστα. . . εἶμαι ἡ κυρία Χρυσίδου.

Ἡ Κ. ΚΑΛΙΝΑ, κατ' ἐαυτήν. — Διαφορετικὰ ἐφανταζόμην τὴν κυρίαν Χρυσίδου! . . . Χρᾶ ἐστὶ Νεράιδα. . .

Ἡ Κ. ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ. — Σιγὴ ζητοῦμεν συγγνώμην, κυρία Χρυσίδου, ποῦ ἐμβήκαμεν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τὸ σπιτί σας. . . ἀλλὰ . . . δὲν συνητησαμεν κανένα διὰ νὰ μας ἀναγγεῖλῃ. . . Ἰδοῦ μίαν ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τῆς κυρίας Καναδοῦ. Ἡ φίλη μου καὶ ἐγὼ θὰ ἤμεθα πολὺ εὐτυχῆς, ἂν μας τιμῆσατε διὰ τῆς πολυτιμοῦ φίλιας σας, ἀφ' οὗ μάλιστα θὰ ἤμεθα καὶ γείτονες ὅλον τὸ καλοκαίρι. ἐδῶ εἰς τὴν ἐξοχὴν.

ΜΑΡΙΓΩ, λαμβάνουσα τὴν ἐπιστολὴν καὶ συλλαβήουσα αὐτὴν μετὰ ὅλον κόπον. — «Σιγὴ συνιστᾷ. . . δὲν. . . ἀπὸ. . . τὰς. . . καλλιτέρας μου φίλας. . . τὴν κυρίαν Ἀδαμαντιδοῦ καὶ τὴν κυρίαν Πέτρου Καλινᾶ, δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ γίνουσι καὶ ἰδικοί σας.» [Ἐἰς ἄκρον ἀμήχανος καὶ τεταραγμένη.] Ἄ! . . . Ὁ!

Ἡ Κ. ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ. — Ἄπ' ἐδῶ εἶνε ἡ φίλη μου, ἡ κυρία Πέτρου Καλινᾶ, τὸ ὄνομα τοῦ ὅποιου σᾶς εἶνε βέβαια γνωστότατον. . . ἀφ' οὗ. . . [Μετὰ ἐκπαρασκευῆς, βλέπουσα εἰς τὴν εἰκόνα.]

ΜΑΡΙΓΩ, ἀκολουθοῦσα τὸ βλέμμα της μετὰ ἀπορίαν. — Τί;

Ἡ Κ. ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ. — Ἄν δὲν ἀπατώμαι, αὐτὴ ἡ εἰκὼν δὲν εἶνε τοῦ κυρίου Καλινᾶ;

ΜΑΡΙΓΩ. — Τίνος Καλινᾶ; Ἄ, μπᾶ! τὴν ἀγοράσαμε; εἶνε δική μας. Ἐνομίμασε πῶς μας τὴν ἐχάρισε ὁ κύριος ποῦ εἶπατε;

Ἡ Κ. ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ. — Ὅχι δὲ! ἤθελα νὰ εἶπω, ὅτι εἶχε τὴν ὑπογραφὴν του. . .

Σ Τ Η Λ Η Τ Ι Μ Η Σ

(Πρόχειρος)

ΜΑΡΙΓΟ.—Τὴν ὑπογραφή του; Καὶ ποῦ

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ.—Μὰ ἐκεῖ, εἰς τὴν γωνίαν, ὅπως ὑπογράφουν ὅλοι οἱ ζωγράφοι τὰ ἔργα των. . . Βλέπω, κυρία μου, ὅτι δὲν καταγίνεσθε πολὺ εἰς τὴν ζωγραφικὴν.

ΜΑΡΙΓΟ.—Καλὰ λέτε . . . ὁ κύριος καταγίνεται. Ἐγὼ δὲν σκαμπάζω πολὺ ἀπὸ τέτοια.

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ.—'Α, ἔτσι; ὁ σύζυγός σας . . .

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ.—Σεῖς βέβαια θὰ καταγίνεσθε μόνον εἰς τὴν μουσικὴν καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν.

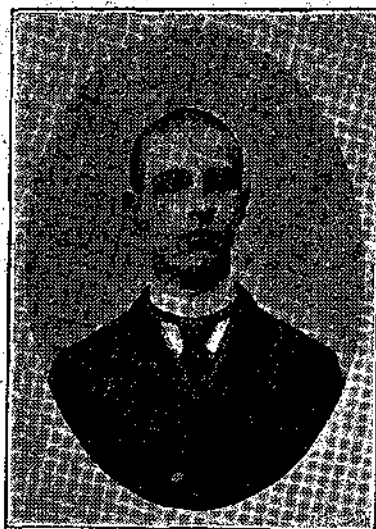
ΜΑΡΙΓΟ, ἀρεῖας.—Ναί, ναί, μάλιστα. (Καθ' ἑαυτήν.) Καλὸ τί κινέζικα εἶνε αὐτὰ ποῦ μου ψάλλουν; . . . Νὰ με κρεμάσουν, ἀν καταλαβαίνω μιὰ λέξι! . . . Ποτέ δὲν ἐπίστευα πῶς εἶνε τόσο δύσκολο πρᾶγμα νὰ κἀζῆ κανεὶς ρόλο Κυρίας!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΔΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Σ. ΚΑΡΒΟΥΝΗΣ

Βραβεύει εἰς τὸν Ποιητικὸν Διαγωνισμόν.

(Ἴδε σελίδα 85.)

Ο ΣΥΝΕΤΟΣ

Ὁ συνετός ποτέ δὲν σφάλλει.
Κι' ἂν τον παρακινήσουν ἄλλοι,
Καὶ κάμνει πάντα ὅ,τι πρέπει
Κι' ὅταν κανένας δὲν τον βλέπῃ.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Ἐπεσχέθην νὰναγράψω εἰς Στῆλὴν Τιμῆς τὰ ὀνόματα τῶν Ἰδρυτῶν τῆς Γ' Περιόδου, μετὰ τὴν λήξιν τῆς Ψηφοφορίας καὶ μόνον ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας τῆς περὶ Αὐξήσεως προτάσεως. Ἐσκέφθην ὅμως κατόπι, ὅτι τοῦτο θὰ ἦτο ἄκον. Ἀνεξαρτήτως ἐπιτυχίας ἢ ἀποτυχίας, ὅσοι ἐσπευσαν νὰ ἐπιστρέφουν συμπληρωμένον τὸ Δελτίον τῆς Ψηφοφορίας, ὅσοι ἐσπευσαν νὰ δεῖξουν ἐμπράκτως τὴν φιλομουσίαν των καὶ τὴν φιλοτιμίαν των, εἶνε βεβαίως, ἐν οἰαδήποτε στιγμῇ, καὶ τώρα καὶ πάντοτε, ἄξιοι πάσης τιμῆς. Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν ἐπραξέ πλέον τὸ καθήκον του εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, καὶ ἐπομένως, οἰαδήποτε καὶ ἂν θὰ εἶνε ἡ ἔκβασις τῆς Ψηφοφορίας, δικαιούται νὰ λάβῃ τὴν ἠθικὴν του ἀμοιβήν. Καὶ ναὶ μὲν Ἰδρυτῆς τῆς Γ' Περιόδου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῆ ἀπὸ τοῦδε, οὔτε τὸ Μετάλλιον νὰ λάβῃ, — (διότι πρέπει πρῶτον νὰ ἰδρυθῇ ἡ Γ' Περίοδος, καὶ διὰ τὰ ἰδρυθῇ, ὁ ἀριθμὸς τῶν Ψηφοφόρων ἀπαιτεῖται νὰ ἐπέλθῃ μέχρι 1ης Σεπτεμβρίου εἰς 2,000.) Ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν Στῆλὴν τῆς Τιμῆς, τὸ πρᾶγμα διαφέρει καὶ ὁ πρόθυμος Ψηφοφόρος δύναται καὶ πρέπει νὰναγραφῇ εἰς αὐτὴν καὶ πρὸ τῆς λήξεως τῆς Ψηφοφορίας.

Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ ἰδρύσω μιὰν πρόχειρον οὕτως εἰπεῖν Στῆλὴν Τιμῆς, εἰ τῇ βᾶσει τῆς ὁποίας θὰ συνταχθῇ ἡ ἄλλη, ἡ ὀριστικὴ, ἡ δημοσιευθεσομένη, ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας, εἰς τὸ πρῶτον διπλοῦν φύλλον τῆς Γ' Περιόδου. Εἰς ἕκαστον φύλλον, ἀρχίζουσα ἀπὸ σήμερον, θὰναγράψω κατὰ σειρὰν αὐξήοντος ἀριθμοῦ ἑγγραφῆς ἐν τῷ Μητρώῳ, τὰ ὀνόματα ὄλων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ τίθεται τὸ φύλλον εἰς τὸ πιεστήριον, θὰ ἔχουν ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1899 ἠϋξήμενη. Οὕτω καὶ αὐτοὶ θὰ βλέπουν τὴν καλὴν των πράξιν τυγχάνουσαν τῆς ἀμοιβῆς, τῆς ὁποίας εἶνε ἄξια, χωρὶς νὰναμένουν τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ ὅλοι οἱ φίλοι μας θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ παρακολουθοῦν βήμα πρὸς βήμα τὰς προόδους τῆς τόσο ἐνδιαφερούσης Ψηφοφορίας, γνωρίζοντας ἐκάστοτε ὄχι μόνον τὰ ὀνόματα ἀλλὰ καὶ τὸν ἀριθμὸν, καὶ τὴν σειρὰν ἀκόμη ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δὲν περιορίζονται μόνον εἰς λόγους κενούς, ἀλλὰ τοὺς ἐπισφραγίζουν καὶ διὰ τῶν ἔργων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Μέχρι τῆς 22 Ἰουλίου, — ἡμέρας, καθ' ἣν τὸ παρὸν φύλλον εἴσεται εἰς τὸ πιεστήριον, — ἔχουν ἑγγραφῆ εἰς τὸ Μητρώον τῶν Συνδρομητῶν τοῦ 1899 διὰ τὴν δεκαεξαεξάβιβλον Διάπλασιν, οἱ ἑξῆς κατὰ σειρὰν:

1. Δημήτριος Σ. Λούνδρας, Ἀθηνῶν (σπεύσας νὰ πληρώσῃ διπλὴν συνδρομὴν διὰ τὸ 1899 πολὺ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς Προκηρύξεως, εὐθὺς ὡς ἡ πρότασις τῆς αὐξήσεως ἤρχισε νὰ συζητήσεται).
2. Πηνελόπη Ἀγίας Κλαομένης, Ἀθηνῶν (ἡ πρώτη μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς Προκηρύξεως.)
3. Ἀλέξανδρος Π. Καθαδίας, Ἀθηνῶν
4. Πολυξένη Γ. Κένση, Ἀθηνῶν.
5. Φανή Νικόλ. Καλογεροπούλου, Ἀθηνῶν.
6. Κωνσταντῖνος Δ. Θεοδορίδης, Ἀθηνῶν.
7. Ἀνδρονίκη Φωκίωνος Ζήνωνος, Ἀθηνῶν.
8. Γεώργιος Τασοῦ Οἰκονόμου, Ἀθηνῶν.
9. Βασίλειος Χ. Β. Ραζῆς, Ἀθηνῶν.
10. Ἐλένη Α. Γκαράκη, Ἀθηνῶν.
11. Βερνάρδος Α. Λιβεράτος, Λητορίου.
12. Ἐδὴ Α. Ζάννου, Ἀθηνῶν.
13. Πιπία Γ. Ἰαμυρῆ, Ἀθηνῶν.
14. Ἰωάννης Π. Ι. Φέρρος, Ἀργους.
15. Παναγιώτης Γ. Θεοδορόπουλος, Αἰγίου.
16. Μαρία Ε. Πετρεῖς, Ἀθηνῶν.
17. Ἐπαμεινώνδας Κ. Σημαντήρας, Ἀθηνῶν.
18. Ἀρτίμις Σ. Ἀραβαντινοῦ, Ἀθηνῶν.
19. Χριστίνα Δίμ. Γερούση, Πατρῶν.

20. Ἀνδριάνα Ν. Βλασσουπούλου, Ἰθάκης.
21. Μαρία Θ. Καλάρη, Σύρου.
22. Ἀλέξανδρος Στυλ. Κακουράτος, Πειραιῶς.
23. Μαίρη Γ. Λυμιαροπούλου, Ἀθηνῶν.
24. Δώρα καὶ Ἀλέξ. Γ. Παπαλόης, Πειραιῶς.
25. Ο. Μιλτ. Γιαλλινᾶς, Κερκυρας.
26. Παναγιῆς Ἀναστ. Ζουλόπουλος, Βόλου.
27. Δημήτριος Κ. Ζαλοκώστας, Πρεβέζης.
28. Ἐλένη Κ. Παράσκα, Πατρῶν.
29. Ἀριστέλιος Α. Ρ. Ραγκαβῆς, Ἀθηνῶν.
30. Δέσποινα Φαειρά, Σμύρνης.
31. Ἐλένη καὶ Ἑμμ. Ἀλ. Τριανταφυλλίδης Ἀθηνῶν.
32. Ἰουλίττα Ν. Τριανταφυλλίδου, Ἀθηνῶν.
33. Μαρία Ἐκ. Σταματοπούλου, Κερκυρας.
34. Μαργαρίτα Ν. Στρατηγοπούλου, Καλαμῶν.
35. Ἐλένη Α. Ρούφου, Πατρῶν.
36. Δημήτριος Π. Δρίδας, Σύρου.
37. Κρυσάνθη Ἀλ. Στεφανίδου, Ἀθηνῶν.
38. Χρῖστος Β. Σαδούκας, Χαλκίδας.
39. Γεράσιμος Δ. Λεκατσῆς, Κιονίου Ἰθάκης.
40. Ποτούλα Ι. Κυριακοπούλου, Βόλου.
41. Νικόλαος Δ. Χρυσόβεργης, Σμύρνης.
42. Γεώργιος Ἀδ. Ἀγγελοῦ, Σμύρνης.
43. Ἐλένη Ἀχιλ. Ἀγαθονίδου, Ἀθηνῶν.
44. Ἀνδρέας Δημ. Κουντουριώτης, Ρώμης.
45. Καίτη Κ. Παναγοπούλου, Ἀθηνῶν.

[Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον οἱ μετὰ τὴν 22 Ἰουλίου ἑγγραφησάμενοι.]

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 236)

Ἦτο καιρὸς! Τὰ ἐμπροσθινὰ πόδια τοῦ ἀλόγου ἐπάτησαν ὀλίγας σπιθαμὰς μακρότερα ἀπὸ τὸ μέρος, ἔβου τὸ σύμπλεγμα τῶν παιδιῶν ἔφραττε τὸν δρόμον. Τότε ὁ νέος ἐπήδησε κάτω, ἔνας μαῦρος ὑπνέρτης, ὁ ὅποιος ἐκάθητο ὀπίσω, κατέβη καὶ αὐτός, καὶ κρατῆσας τὸ ἄλογον ἀπὸ τὸν χαλινὸν τὸ ἠνάγκασε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἔπειτα κατέβη καὶ ὁ ἠλικιωμένος κύριος.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν.
— Εἶνε δύο παιδιά, θεῆ μου, ἀκίτητα σὰν πεθαμένα. Τί ὠχρὰ ποῦ εἶνε!

Τότε ὁ θεὸς ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἐν μικρὸν κυτίον, μὲ διάφορα φάρμακα, — ἦτο ἐν πρόχειρον κινητὸν φαρμακεῖον, ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια μεταχειρίζονται εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ εἰς τὰ ταξείδια, — καὶ ἤρχισε νὰ τρίβῃ μετὰ αἰθέρα τοὺς κροτάφους τῶν παιδιῶν. Πρῶτη ἀνοιξε τὰ μάτια ἡ Μηλιά καὶ ἐψύβρισε:

— Σώσατε τὸν ἀδελφόν μου!

— Στὸ σπῖτι, γρήγορα! διέταξεν ὁ κύριος σὺ, Ζοζὸ, (ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ μαῦρου ὑπνέρτου) βάλε τὸ κορίτσι μέσα εἰς τὴν ἀμάξα, εἰς τὰ πόδια μας, καὶ πάρε μαζί σου τὸ ἀγόρι!

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη, καὶ ὕστερ' ἀπὸ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας τὸ ἀμάξι ἐφθασεν εἰς τὴν Λάνδην, εἰς τὴν ἑπαυλίαν τοῦ κυρίου Δούμανη.

Ὡδήγησαν ἀμέσως τὰ παιδιά εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ τὰ ἔβαλαν κοντὰ εἰς τὴν φωτιάν.

— Φωνάζετε τὴν κυρίαν Πολυξένην, εἶπεν ὁ ἠλικιωμένος κύριος, νὰ φέρῃ σκεπάσματα. Σὺ, Κατερίνα, γδύσε τὰ παιδιά καὶ τρίψε τα δυνατὰ. . . Σὺ, Ζοζὸ, νὰ περιποιηθῆς τὸ ἀγόρι.

Ἡ Μηλιά, μέλις ἠσθάνθη τὴν θερμότητα τῆς φωτιᾶς, ἀνοιξε τὰ μάτια της, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ της κάμουν τίποτε, πρὶν φροντίσουν πρῶτα διὰ τὸν Γιαννάκην.

Ὁ μαῦρος τὸν ἐκρατοῦσεν εἰς τὴν ἀγκυλιάν του. . . Τὰ μάτια του ἦσαν κλειστά. Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι τὸ παιδί ἦτο πεθαμένον.

Ἀλλ' ἡ Μηλιά εἶχε συνέλθῃ πλέον ἐντελῶς. Ἐβγάλε τὰ κάθυρα καὶ λασκωμένα φορέματα τοῦ Γιαννάκη καὶ ἐπλησίαζε τὰ παγωμένα ποδαράκια του εἰς τὴν φωτιάν. Τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰσῆλθεν ἡ Πολυξένη—ἠλικιωμένη γυναῖκα μὲ ἄσπρα μαλλιά καὶ μὲ σκουφὸν ἀπὸ μουσελίαν, — καὶ ἔφερε δύο θερμὰ σκεπάσματα, μὲ τὰ ὅποια ἐτύλιξαν τὸν Γιαννάκην.

Τότε ὁ μικρὸς ἀνοιξε τὰ μάτια του.

— Ποῦ εἶσαι, Μηλιά; ἠρώτησε μὲ ἀσθενῆ φωνήν.
— Ἐδῶ εἶμαι, πουλί μου. Πῶς εἶσαι τώρα;
— Καλλίτερα. . . Δὲν κρυβῶ πειὰ μὰ ἔχω μιὰ δίψα!

— Τί θέλεις; ἠρώτησεν ὁ νέος, ὁ ὅποιος δὲν εἶχε ἀκούσῃ καλά.
— Πεινᾷ καὶ διψᾷ. Ἐχει νὰ φάγῃ ἀπὸ χθὲς τὸ πρῶτ.

— Τὸ καίμενο! ἐψύβρισεν ἡ κυρία Πολυξένη Κατερίνα, ζεστάνε του γρήγορα ὀλίγο ζουμί. Ἐγὼ θὰ του ζεστάνω ὀλίγο κρασί μὲ ζάχαρι.

— Ὦ, εὐχαριστᾷ. . . εἶπεν ἡ Μηλιά, ἡ ὁποία ὑπεβάταζε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀδελφοῦ της. Καὶ ἄμκ ἐξεστάθη ὁ ζωμός, ἐπῆρε τὸ φλυζάνι καὶ τὸ ἐπλησίασεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Γιαννάκη.

Ὁ μικρὸς τὸ ἐπῆρε μὲ προθυμίαν. Κατόπιν ἔφαγε καὶ ὀλίγον ψωμί, ἤπιε τὸ ζαχαρωμένον κρασί, τὸ ὅποιον τοῦ ἤρρεσε πολὺ, καὶ συνῆλθε σχεδὸν εἰς τὴν ἐντέλειαν.

— Βλέπετε; εἶπεν ἡ Μηλιά. Δὲν εἶχε τίποτε. Ἦταν ἀπὸ τὴν πείνα. . . Τώρα ποῦ ἔφαγε, δὲν εἶνε πειὰ ἔτσι χλωμὸς.

— Σὺ, μικρά μου, δὲν πεινᾷς; ἠρώτησεν ἡ κυρία Πολυξένη, ἡ ὁποία ἦτο ἡ οἰκονόμος τῆς ἐπαύσεως.

— Ὦ, πεινᾷ, εἶπεν ἡ Μηλιά. Ἄν μου εἰδίδατε ὀλίγον ψωμί καὶ ὀλίγο νερό, δὲν θὰ ἔλεγα ὄχι.

— Ἐχει λιγάκι σοῦπα τὴν τρῆς;

— Τί καλὴ ποῦ εἶσθε! . . .

— Πρέπει ὅμως νὰλλάξῃς φορέματα, γιατί καὶ τὰ δικὰ σου εἶνε πολὺ βρεγμένα.

— Δὲν ἔχω ἄλλα ἀπὸ αὐτὰ, κυρία, ἐψύβρισεν ἡ Μηλιά, ἐντροπομένη διὰ τὴν πτωχεσίαν της.

— Ἡ κυρία Γιάννανα, ἡ γυναῖκα τοῦ ἐπιστάτου μας, ἔχει κορίτσια εἰς τὴν ἡλικία σου. Θὰ της γυρέψω μιὰν ἀλλαξιά, καὶ ἀφ' οὗ πλυθοῦν καὶ σιδερωθοῦν τὰ δικὰ σου φορέματα, τῆς δίδουμε πίσω τὰ δικὰ της.

— Ἐβῶρα νὰ πλύνω καὶ νὰ σιδερώσω μόνη μου.

Μετ' ὀλίγον ἡ μαγειρίσσα ἔφερε διὰ τὴν Μηλιάν ἐνα πιάτο σοῦπαν. Ὁ Γιαννάκης ἠσθάνθη τὴν ὀρεκτικὴν μυρωδιάν καὶ ἐγύρισε τὸ κεφάλι διὰ νὰ ζητήσῃ μιὰν χουλιариάν. . . Ἀλλὰ τότε, διὰ πρῶτην φοράν, εἶδεν ἀπὸ πάνω του τὸ μαῦρον πρόσωπον τοῦ ὑπνέρτου, καὶ νομίσας ὅτι ἦτο ὁ διάβολος, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατὰ.

— Τί ἔπαθες; ἠρώτησεν ἡ ἀδελφὴ του.
— Βοήθεια, Μηλιά, βοήθεια! Καὶ ὁ μικρὸς ἐκρυπτε τὸ πρόσωπον εἰς τὸν ὄμον τῆς Μηλιάς.
— Μὰ τί εἶνε. . .
— Νὰ. . . αὐτὸς ὁ διάβολος. . . τὸν φοβοῦμαι.

— Εἶνε Ἀράνης, παιδί μου. Ἐγὼ εἶδα καὶ μιὰ ἄλλη φορὰ 'ς ἐνα πλοῖο. . .
— Μὰ ἐγὼ δὲν εἶδα ποτέ μου.

— Δὲν θυμᾶσαι τῆς ιστορίας ποῦ μας ἔλεγε ὁ πατέρας γιὰ τὸν τόπο τῶν Ἀραπαθῶν, ἐκεῖ ποῦ ἔχει τὰ μεγάλα φεῖδια; . . . Ἐλα, πάρε καὶ σὺ λιγάκι

Ὁ μαῦρος τὸν ἐκρατοῦσεν εἰς τὴν ἀγκυλιάν του. . . (Σελ. 245, στήλ. α')

σοῦπα, χρυσὸ μου, καὶ μὴν φοβᾶσαι ἄδικα. Τὰ παιδιά εἶχον συνέλθῃ ἐντελῶς καὶ ἔτρωγαν συνομιλοῦντα κατὰ τὸ σῆμα.

Οἱ παριστάμενοι τὰ ἐβλεπαν χαμογελῶντες. . . Ἐν τούτοις ὁ Γιαννάκης δὲν ἔπαυε νὰ κρυφοκυττάζῃ μὲ δυσπιστίαν τὸν μαῦρον ὑπνέρτην.

— Ζοζὸ, σε φοβάται; εἶπεν ὁ ἠλικιωμένος κύριος. Χόρρευε του λιγάκι, γιὰ νὰ σε συνεθίσῃ.

Ὁ καλὸς Ζοζὸς ἔπηρε ἀμέσως τὸν Γιαννάκην καὶ τὸν ἐτοποθέτησεν εἰς ἐνα κάθισμα ἔπειτα ἤρχισε νὰ χοροπηδᾷ ἐμπρὸς του τόσο ἀστεία, μὲ τόσο κωμικοὺς μορφασμούς, ὅστε ὁ Γιαννάκης ἔβαλε τὰ γέλια.

— Ἄν ἐφοροῦσα τὸ πανταλόνι μου, θὰ ἐχόρευα καὶ ἐγὼ μαζί σου, εἶπε πρὸς τὸν μαῦρον ἄλλὰ. . . δὲν τὸ φορᾷ!

Ἄφ' οὐ ἔραγαν, ἡ Μηλιά ἀνύψωσε τὰ ὄρατα καὶ γλυκύτατα μάτια τῆς πρὸς τὸν ἠλικιωμένον κύριον, καὶ εἶπε :

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε, γιὰ ὅσα ἐκάματε σὲ μᾶς. Τώρα, ἅμα στεγνωθῶμεν τὰ φορέματά μας, θὰ ἠμπορέσουμε νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ δρόμον μας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπέστρεψεν ἡ κυρία Πολυξένη, φέρουσα ἕνα φουστάνι καὶ ἕνα πουκαμισάκι διὰ τὴν Μηλιάν, ἕνα πανταλόνι καὶ μίαν βλούζαν διὰ τὸν Γιαννάκη, καὶ δύο ζεύγη ὑποδημάτων.

— Ἐλάτε μαζί μου εἰς τὸν πλυσταριῶν εἶπε πρὸς τὰ παιδιά. Θὰ σας ζεστάνω νερὸ διὰ νὰ λουσθῆτε, καὶ ὕστερα θὰ βάλετε αὐτὰ τὰ φορέματα.

Ὁ Γιαννάκης ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Μηλιάν τὸ ὄργον πανταλόνι του, καὶ μετὰ τὸν ἔπλεξε ἀπὸ τὴν τσέπην του τὸ μανθίλι. Ἄλλ' ἐπειδὴ, καθὼς ἦτο τυλιγμένος μετὰ σκεπάσματα, δὲν ἠμποροῦσε νὰ περπατήσει, ὁ Ζοζὸς τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ῥώτησε :

— Θέλεις νὰ σε πάρω ἀγκαλιά ;
— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Γιαννάκης.

Τότε ὁ μαῦρος τὸν ἐσήκωσε εἰς τὰ χέρια, καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἐχόρρευσεν ὀλίγον, — διὰ τὸ ὅτι ὄχι πολὺ ἠχαριστήθη ὁ Γιαννάκης, — ἠκολούθησε τοὺς ἄλλους εἰς τὸ πλυντήριον. Ὁ μαῦρος καὶ τὸ παιδίον ἦσαν πλέον φίλοι.

Ἐκεῖ τὰ παιδιά ἐλούσθησαν, ἐκαθαρίσθησαν, ἐφόρεσαν καθαρὰ ἀσπρόρουχα, καὶ τὰ φορέματα τὰ ὅποια εἶχε φέρῃ ἡ κυρία Πολυξένη.

— Τί καλά πού εἰμεθα τώρα ! εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Ἄν ἐκτενίζαμαστέ κιόλα, θὰ ἤμαστε ὅπως εἰς τὸ σπίτι μας.

— Ἐγὼ θὰ σας πάρω εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ θὰ σας κτενίσω. Ἔτσι θὰ παρουσιασθῆτε εἰς τὸν κύριον καὶ εἰς τὴν κυρίαν Δούμανη, πού θέλουν νὰ σας ὀμιλήσουν. Ἐλάτε, πηγαίνομεν.

Καὶ ἡ κυρία Πολυξένη ὠδήγησε τὰ παιδιά εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ τὰ ἐκτένισεν. Ἐν τῷ μεταξύ ἀπηύθυνε μερικὰς ἐρωτήσεις εἰς τὴν Μηλιάν περὶ τῆς προελεύσεως τῶν καὶ περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ ταξιδίου τῶν. Ἡ Μηλιά ὅμως ἐδίστασε νὰποκριθῇ, ἐφοβήθη νὰ εἶπῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐμάσησε τὰ λόγια της...

Τοῦτο δὲ δυσῆρσθησεν κάπως τὴν ἀγαθὴν οἰκονόμον, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ ὑποπέθειται. Ἄλλ' ἡ ἀνοικτὴ φυσιογνωμία καὶ οἱ καλοὶ τρόποι τῶν παιδιῶν τῆς ἐπανέφεραν γρήγορα τὴν ἐμπιστοσύνην.

«Θὰ θέλουν φαίνεται νὰ ὀμιλήσουν μόνον πρὸς τὸν κύριον, ἐσκέφθη δὲν θὰ εἶνε κακὰ παιδιά. Ἰσως κρύβουν καμμίαν δυστυχίαν... ἀλλὰ τίποτε ἄλλο. Ἄς μείνουν ὀλίγον εἰς τὴν ἐπαυλιν τὰ καίμενα, καὶ βλέπομεν. Τὸ σκίτι αὐτὸ εἶνε τόσῳ μεγάλον, ὅσον καὶ φιλόξενον.»

Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν ὁ Ζοζὸς, τὸν

ὁποῖον εἶχε στείλῃ ἡ κυρία Πολυξένη νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς κυρίους πότε ἤθελαν νὰ ἴδουν τὰ παιδιά, καὶ ἔφερε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν :

[Ἔσται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζεννεβραΐν ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΕΝ ΛΕΥΚΩΜΑ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Εἶνε τὸ δεύτερον «Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν» τὸ ὁποῖον ἔχει σχηματισθῆ ἕως τῶρα ἡ φιλία μας. Νὰ ὑποπύλα διὰ τῶν ἀνταλλαγῶν της, καὶ ἀποτελεῖται ἐκ πεντήκοντα τετραδίων, με ἀξίοντα ἀριθμὸν 51-100.

Παρακάλεσε τὴν «Διάπασιν» νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν Βιβλιοδέτην της διὰ νὰ τῆς τὸ δέσῃ ὅπως δίνει καὶ τὰ ἴδια της—αὐτὰ τὰ ὅποια πωλεῖ ἕτοιμα, —καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἤρα σήμερον ἐπᾶνω εἰς τὸ Γραφεῖόν της. Δὲν φαντάζεσθε μὲ τί εὐχαριστήσιν τὸ ἐφυλλομέτρησα ! Τί ὄραϊον Λεύκωμα ! Τί θησαυρὸν ἀναμνήσεων ἀποτελεῖ μίαν ἡμέραν ! Ὅποιον πλοῦτον νεανικῆς εὐφροσύνης καὶ εὐγενῶν ἀσθημάτων ἐγκλείει ! Ὅποιον πλῆθος γνωμῶν καὶ ὀρέξεων ! Διὰ τοῦτο, πρὶν ἀποσταλῆ πρὸς τὴν εὐτυχὴ κάτοχόν του, ἐζήτησα τὴν ἀδειαν νὰτυγράψω εἰς μέρικα ἀπαντήσεις ἐκ τῶν ὀραϊοτέρων :

Ἐρώτ.—Ποῖον ὄνομα θὰ ἐλαμβάνετε, ἂν ἡ ἐκλογὴ ἀφίνετο εἰς ἡμᾶς ;

- Τὸ ὄνομα Ἀρετῆ. (Λευκὴ Χωρ.)
- Μὰ ἔλαβα ἕνα : Νίκηφόρος ! (Νικηφόρος ὁ Βροντίνας)
- Τὸ ὄνομα Αοικαίου Ἀποστόλου (διὰ ὅποιον ἐνοήσῃ). (Τρογοῦσι)
- Αὐτὸ πού ἔχω ὀθκίρνακαὶ μόνονον βιβλαίως. Μ' ἄρσσει δὲν θὰ ἴθελαι νὰ λέγωμαι ἄλλως. (Ταπεινὸν Ἰον.)
- Θὰ σας ἀπῆλθον, ἂν δὲν ἐφοβούμην μήπως δυσῆρσθησῃ τὴν νουνάν μου. (Ἄφρα τοῦ Βουνοῦ)

Ἐρώτ.—Ποία εἶνε ἡ μεγαλύτερα εὐτυχία εἰς τὸν κόσμον ;

- Νὰ δύναται τις νὰ εὐργετῇ τὴς κάσων. (Ρωμηοπούλα)
- Τὸ νὰ πραγματοποιήσῃ τις τὸ ἰδεῖδες του. (Ἀρχάβι)
- Τὸ νὰποθῆναι τις ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ πατρίδος. (Μαλλικάρη τῆς Χαλκίδας)
- Δὲν γνωρίζω διότι δαίαι εὐτυχία. (Φασαρία)
- Ἀσπάζομαι τὴν περὶ τούτου γνώμη τοῦ Βούδα, ἂν καὶ... δὲν τὴν γνωρίζω. (Ἄφρα τοῦ Βουνοῦ)
- Τὸ νὰ πράττῃ τις διὰ καθῆκόν του. (Ἐραστῆς τῆς Φώσεως)
- Τὸ νὰ καθιστῇ τις τοὺς ἄλλους εὐτυχῆς. (Καρπῆτις)
- Ἡ ἐκάστωε εὐτυχία εἶνε καὶ ἡ μεγαλύτερα. (Ἐκτωρ ὁ Τρέφ.)

Ἐρώτ.— Ἄν ἐπιτρέπεται ἡ ἐρωτησὶς, πόσων ἐσὼν εἶθε ;

- Δὲν ἐπιτρέπεται. (Κροκόπελος Ἠώς)

— Ἄν κρίνῃ τις ἀπὸ τὸ γράφιδόν μου, μὴ λισ εἶμαι τριετής. (Ρωμηοπούλα)

— 40 x 20 = 8 + 24 : 28 + 48 x 60 : 360. (Ἀρχάβι)

— Δὲν γινώσκουν τὸν ἀνδριανὸν τύπον τὰ ἔτη, ὅσον αἱ λύπαι. (Ἄφρα τοῦ Βουνοῦ)

Ἄφρα τοῦ Βουνοῦ (Ἄφρα τοῦ Βουνοῦ)

Ἐρώτ.—Εἰς ποῖον μέρος θὰ ἐπιτιμᾶτε νὰ κατοικήτε ;

- Πάντοτε εἰς τὴν Ἑλλάδα ! (Ἐνδοξὸς Στρατιώτης)
- Εἰς τὴν πατρίδα μου... ἐλευθέρην. (Ἐραστῆς τῆς Φώσεως)
- Ἐδῶ πού κατοικῶ. (Πη-Πη)

Ἐρώτ.—Ποῖον ξένον ἔθνος ἀγαπᾶτε περισσότερο ;

- Ἐπιτρέπεται τοιαύτη ἐρώτησις εἰς Ρωμηοπούλαν ; (Ρωμηοπούλα)
- Πάντα τὰγαπῶμεν τὴν Ἑλλάδα. (Μαλλικάρη τῆς Χαλκίδας)
- Ἐξένον ;... Οὐδέν ! (Τρογοῦσι)
- Ἡμεῖς μὴ Ἑλλήνων Βάρβαρον ! (Ἐθελόντης Στρατιώτης)
- Καὶ περισεύει ἀγάπῃ ; (Κοντοβίθια)
- Τοὺς Γάλλους... παραγεμιστούς. (Σάλενος ὁ Κεραυρός)

Γράψατε μίαν ἰδίαν ἰδικὴν εἰς ἡ ξένον, τὴν ὁποῖαν νὰ ἐπιδοκιμάζετε.

- Πρέπει νὰ σκέπτεται τις διὰ τί λέγῃ, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ λέγῃ διὰ τί σκέπτεται. (Ρωμηοπούλα)
- Δὲν ὑπάρχει πλοῦτος μὴ δύναμενος νὰ λαμβάνῃ, ἀλλ' οὐδὲ πτωχὸς μὴ δύναμενος νὰ δῇ. (Κροκόπελος Ἠώς)
- Ἡ μετριωσύνη ὁμοῖαίς με πλεονεξία, ἥτις κλίνει ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, διὰ νανυφῆ περισεύσεων ἀπὸ τὸ ἄλλο. (Ζαχάριος)
- Ὅταν κυνηγῇ κανεὶς τὸ πνεῦμα, συλλαμβάνει τὴν βλακίαν. (Ἀκαμάτος Ποδηλάτης)
- Εἶτε ὑπέρτερος, εἶτε κατώτερος, πρέπει νὰ τιμῶμεν καὶ νὰγαπῶμεν τοὺς συναγωνιστάς. Οὐτε τὴν ἀποτυχίαν πρέπει νὰ παρακολουθῆ ἢ εὐθύναν, οὐτε τὴν ἐπιτυχίαν ἢ ἀλάστον. (Ἀντιοπερόβιος)
- Ὅταν σκέπτομαι, διὰ τί ἀπορροῖμαι εὐετησαν πέντε ἑκατομμύρια ἀστράν, — λέγει ὁ Λαμαρτίνος, — διὰ τί κάθε ἀστράν εἶνε ἕνας κόσμος μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν ἰδικόν μας, διὰ ἂν ἠμπορούσαμεν νὰ φθάσωμεν καὶ ἐπὶ τὸν μακρῶν, θὰ ἐδέξαμεν πάλιν νέους κόσμους καὶ νέα ἑκατομμύρια, καὶ ἔτι θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ ταξεῖδι αὐτὸ ἐπὶ αἰῶνας, συλλογίζομαι τὸ ἀπειρον, τὸν ΘΕΟΝ, καὶ δὲν γελῶ, δὲν φάλλω—ἀλλὰ μόνον κατὰπληκτος καὶ στή. (Τρογοῦσι)
- Διὰ νὰ εἶνε τις εὐτυχῆς, πρέπει νὰ ἔχη καλὸν χαρακτήρα. (Καίτη Κοτλάη Ἰρίδα)
- Διὰ κάθε τι, τὸ ὁποῖον ἐπιχειρεῖ, φοβῶν πολὺ, ἔλπιε ὀλίγα καὶ... προσπαθεῖ νὰ βῆ τῆς γελασμῆνός καὶ εἰς τὰ ὄρα.

Ὀὐδὲν τῆς πατρίδος γλυκύτερον, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἑλλάδα !

Τοὺς ἀνθρώπους καθιστᾷ δυστυχῆς ὅχι τὸ πῶς ἢ δυστυχία, ὅσον ἡ διψα τῆς εὐτυχίας.

Καὶ διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς.

ΚΙΜΩΝ ΒΑΚΙΑΝΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Βασίλειος : — Χθὲς ἔβγα' ἐτὴν ἐξοχή, ἐπὶ τῆς θάλας μου.

Κοντοκεφαλῆας : — Καὶ πόσες ἡμέρες ἐμείνετε ;

Ὁ Κοντοκεφαλῆας, ὁ ὁποῖος εἶνε τώρα γραμματεὺς ἐνὸς ἱεροποροῦ, ἐτηλεγράφησε πρὸς ἕνα ἀναπαρτητὴν τῶν :

Παρακαλῶ στείλατε ἕκατὸν χοίρους αἰγρίων. Περιμῶνε καὶ σὲς μαζί. Ἄν χρειασθῆτε βώδια, μὴ μας λησμονήσῃτε. Βεβαίως ἀπὸ τὸ Τραπεζομεσοπέδον

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ἘΑΝ δὲν σου ἀπήνηται ἐν ἐκτάσει, ἔρατες τὴν ἰδέαν, τοῦτο σημαίνει διὰ τὴν ἐπιστολή σου ἐν περιττῇ καμμίαν ἐρωτήσιν, δύναμένην νὰ ἠσαφίσῃ ἄλλους ἢ μέγα μέρος τῶν φίλων μου. Ἦθι τὰς ἐνηθῶς—καὶ ἀνέχο τόπον.—ἀπαντῶ ἐν ἐκτάσει ἄλλως περιορίζομαι εἰς τὸ ἀγνώστὸν τὸ ὅποῖον ὄχι μὴ νομίσῃτε εἰς τὸ μαρτυρῆσαι ἀγάπην... Πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὴν ἐπιτακτικὴν φωνήν σου ὅσον ἀγάπῃ καὶ νὰ μὴ προφθάσῃ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν Ἐ Κουριακὴν.

Ὅχι, μὴ ἀναναγῆς, ἐνενητησὴν Ἑλληνοπούλα, διὸ ἐλαβα καὶ φωτογραφίαν βραδύου ἀνδρομῆτι πρὸν Νά, τώρα γρήγορα θὰ ἴδῃ καὶ τὴν Ἰωνικήν Ἀσπίδα καὶ τὴν Ναυτοπούλαν καὶ τὴν Ἰρίδα. Μόνον ἡ Ἰωάννα Μαργαρίτη δὲν μοὶ τὴν ἐστέλεσε ἀκόμη. Ὁ Μανώλης ἐπίσης τοῦ κ. Σενοπούλου ἦτο διὰ κορίτσι καὶ μικρῆς ἡλικίας. Ὅστε δὲν πειράζει πού τὸν ἐλάτῃ ἀργά. Σὲ συγχάρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς :

Ὅσοι ἀνετίσωσαν ἤδη, Ἡέτερ. Καροῦσε, τὴν ἀνδρομῆτι τῶν διὰ τὸ 1899 πρὸ τῆς προκηρῆσεως, πληρώσαντες δρ. 7, ἐσὼν ἡ αἰθρῆσις πραγματοποιήθη, τότε θὰ ἐρωτηθῶν καὶ ἂν ἐν δηλοῦσαν διὰ ἐπιδοκίμῃ νὰ εἶνε ἀνδρομῆτι καὶ ἀπὸ τοὺς νέους ὄρους, ἡ ἀνδρομῆτι τῶν διὰ λογισθῆ ὡς ἔξωθεν. ἂν δὲ ὄχι, τότε τῆ ἀίτησιν τῶν, διὰ τοὺς ἐπιστράφον τὰ χρήματα. Εὐτυχῶς εἶνε ὀλίγοι—πρὸς τὴν τέσσαρας,— ὡστε ἡ ἐπιστροφή τῶν χρημάτων δὲν θὰ μου δώσῃ κόπον.

Παρακαλῶ τὸν φίλον μου Ἰεροκλίματῃ Ἀστέρη, νὰ ἐπαναλάβῃ τῆς προτάσεως τοῦ περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, ὑπογράφον αὐτὰς διὰ τὸ ὄνοματοῦ μου καὶ τοῦ ψευδωνύμου τοῦ ὅτε θὰ τὰς δημοσιεύσω. Ὁ Κανονισμὸς δὲν λέγει διὰ τὴν ἀνδρομῆτι γράφεται πάντοτε καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομα ; ἔχει τὸν λόγον του καὶ αὐτὸ.

Ἦως ἐξήρηκα, ἅμα εἶδα διὰ τὴν «Διάπασιν» καὶ διὰ τὴν ἐπιστολήν !—μοὶ γράρει τὸ Μαργαρίτη Ἄφρα. Δὲν εἶπα διὰ τί διὰ τὸ Ἑλληνικὸν νὰ μὴ πληρῶναι διὰ τὴν Διάπασιν τὴν, θὰ ἀπὸ ἐπληρώσῃ καὶ δὲ ἔτι ἐπὶ τὸν περὶ τῶν ἀπὸ τῆς διὰ τὴν Διάπασιν τὴν ὑπερβαλὼν διὰ αὐτὰ. Καὶ σημειώσατε, διὰ αὐτὰ μοὶ τὰ γράρει ἄφρα εἰς τὴν Ἄφρα, ἀλλὰ εἰς αὐτὴν τὴν πηγὴν τῶν παιδικῶν περιδοκίμων !

Σὲ συλλυποῦμαι. Μὲλα Ἰππὸν, διὰ τὸν ἀδελφὸν τοῦ προσφιλῆ σου πατρός... Τὴν χάριν τῆς ἀναρρώσεώς σου ἐκ τῶν δεινῆς ἀσθενείας, ἐπέμπετο νὰ περῆν ἐν τῶσφ μέγα δυσσύνχημα ! Πόσον ἐλυπήθην, ἀναγνώσασα τὴν πεινῶν ἐπιστολήν σου ἀγαπητῆ μου φίλε ! Καρδερλίαν, τὸ πούλας μου ἔφυγε καὶ εὐρίσκει εἰς τὸ ἀμύπητον, ὅταν ἐπαίσειδεις ἐκ Τραπεζοῦτος εἰς Πειραιᾶ. Μὲσα εἰς ἕνα Ἄελαντα εἶδεν ἕνα χαρτί, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε γράφῃ : ἘΓραφή μου Διάπασιν. Ὁ φαίνεται διὰ τὴν ἐπιστολήν νὰ μοὶ γράφῃ τὰς ἐνευπώσεις σου... Καὶ εἰς τὴν Μικυλίαν τὶ γέλια ἐκα-

μες μετὸν ἀνδρομῆτι ἐκείνον, πού τὸν εἶχε ἀφῆσθαι ἡ βίβλα ! Φομάσαι ; Ὅχι, εὐχερισθὲν πολὺ διὰ τὴν εὐγενῆ σου πρόκλησιν. Ἀνερωστὸς εἶμι. Ἄλλὰ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ λείψω ἀπὸ τῶν Ἄθηναι ;—Ναί, ἐγνωρίσα καὶ προσωπικῶς τὸ Μαργαρίτη καὶ συμφορῶν ἀληθέστατα μετὰ τὴν περι-αὐτοῦ γνώμην σου.

Ἄδυνατον δὲ δημοσιεύσῃ τοιαύτην τι, Ἀφρα καὶ ἄλλοι. Θεμιτοῦ δὲ Ἄν το ἔκαμα, διὰ ὅτι ἐμείνετο ἀμέσως δαίαι οἱ φίλοι μου καὶ παντάσῃ τῶσφ θὰ ἴθελαι διὰ τοὺς ἀγωνισμοὺς αὐτοῦ—τοὺς ἰδιωτικῶς, διὰ νὰ εἶδῃ αὐτῶν.—ἐνῶ σήμερον δὲ ἐχὼ ἀρκούν τῶσφ οὐτε διὰ τοὺς ἰδιωτικῶν. Ἐν τούτοις σὲ συγχάρω διὰ τὴν ἀφῆσθαι ἐπινοίαν. Ἡ ἀνδρομῆτι σου διὰ τὸν «Πρόταγμα» εἶχε ἀφῆσθαι πρόπολιν.

Πρὶν Πη-Πη, δὲν το εἶχα λησμονήσῃ. Ἀναμνήσασθε ποτὲ ταυτὰ δειγμάτια ἀγάπης ; Ὅπως βλέπει εἰς τὴν ἀσπίδα τῆς Τίμης, τὸ ὄνομα σου εἶνε γραμμένον εἰς τὸν ἀνδρομῆτι ὑπὸ ἀριθ. 1. Ὅς πρὸς τὰς προτάσεις σου σὲ παρακαλῶ νὰ τὰς ἐπαναλάβῃς ἕτοιμα, διὸ αὐτῶν μόνον δημοσιεύονται.

Διὰ τετράβια Μ. Μυστικῶν τῆς ἀγαπητῆς μου Σενοπούλας ἐλήθησαν χωρὶς τὸ ἀναγκαῖον γραμματικῶν, καὶ τὴν παρακαλῶ νὰ φροντισῇ. Ἐμῶς δὲ ἡμαρτῶν μου ἀνεγνώσῃ τὸ προκηρῆμένον σου φυλλάδιον—μοὶ γράρει ἡ Μεταγραφὴ Ἑλληνοπούλα—(διὸ δαίαι εἰς τὸ σπῆτι σὲ ἀναγνώσασθαι) ἀμέσως μοὶ ἔδωκε τὰς 14 δραχμῶν, καὶ μοὶ εἶπεν διὰ τοιαύτα περιδοκίμα, ὅποῖον τὸ ἰδικόν σου, πρέπει νὰ ἀποσπερῆσθαι ὅπως βελτιωθῶσιν. Ἐγὼ, δὲ ἐπιστρέψασα τὸ Δελτικὸν τῆς Ψηφορίας συμπληρωμένον, καὶ εὐχαριστῶ εἰς τὴν καρδίαν, καὶ σὲ ἴδωμαι καθὼς δαίαι ἐπιθυμοῦμαι κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1899, τῶσφ βελτιωθῶν καὶ τῶσφ ἀνδρομῆτι ὅσον προκηρῆσαί. — Ἄπὸ τοῦ μεταπροσφύτου φίλου ἀρχίζει τὸ νέον ταξεῖδον τοῦ Γιουλίου, ὅσοι ἐτοιμάσου ! Ἀποκρίσασθε Ἑλληνοπούλα, ἔχασον πολὺ πού ἔλαβα τέλος πάντων ἐπιστολήν σου, διὸτι σὲ εἶχα ἐπιθυμῆσαι. Μετάλλιον θὰ λάβω μόνον οἱ ἄδελφοί τῆς Γ' Περιόδου, ἀλλὰ εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶνε ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ Μητρώον. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἀποκρίσῃ τὴν τιμὴν τοῦ Μετάλλιον νὰ τὴν συμπεριβῶναι διὰ τ' ἀδελφῆ (δὲν μάλιστα εἶνε ἀγαπητῆ).)

Καὶ ἡ ἰδικὴ σου ἐπιστολή πολὺ με εὐχαρίστησε. Ναυτοράδην Χοντζῆ εἶσα πολὺ εὐγενῆς, διὸτι, πλοῦτος οἶς, συλλογίζεσαι καὶ τοὺς ἀπορρωτῆρας, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ ἠμποροῦν νὰ πληρῶνουν μεγαλητέραν ἀνδρομῆτι. Ἄλλὰ τὸ ζήτημα ἀνεκρίθη καὶ ἄλλοτε, καὶ σὲ παραπέμπω εἰς τὸ ὄνοματοῦ μου καὶ τοῦ ψευδωνύμου τοῦ ὅτε θὰ τὰς δημοσιεύσω. Ὁ Κανονισμὸς δὲν λέγει διὰ τὴν ἀνδρομῆτι γράφεται πάντοτε καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομα ; ἔχει τὸν λόγον του καὶ αὐτὸ.

Ἄφρα, ὄφελος νὰ σε συγχάρῃ διὰ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις σου. Ἐργάζεσαι συστηματικῶς καὶ μοὶ στέλλεις καθ' ἑβδομάδα τῶσφ παλὰς καὶ καλὰς, ὡστε δὲν κατέρχεται σχεδὸν φύλλον, χωρὶς νὰ ἔχη καὶ μίαν ἰδικὴν σου.—Ἄς το ἀκούσω μερικῶν, οἱ ὁποῖοι καθεῖσόν σου στέλλουν καμμίαν Ἀσκήσιν καὶ ἐχουν τὴν ἀίωσιν καλὴ ἢ κακή, καὶ δὲ δημοσιεύθῃ, καὶ πρὴν τὴν δημοσίευσαν, δὲν μου στέλλουν ἔλλην. Καὶ ὕστερα παραπονούνται : Πῶς τοῦ Ἀφρα τοῦ δημοσιεύει καθ' ἑβδομάδα ; Ναί, ἀλλὰ ἐρωτήσασθε καὶ πόσας τῆς ἑβδομάδας μοὶ στέλλει ὁ Ἀφρα ; — Τ' αὐτὰ συγχάρησα πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Θεμιστοῦ, Πητῶν τῆς Ἐρήμων, Ζοζοῦρος Μεσσιάνη καὶ τοὺς λοιπούς ὅσοι ἀκολουθοῦν τὸ ἴδιον σύστημα τῆς συγχῆς καὶ ἀφῆσθαι ἀποστολῆς.

Ἐγὼ ἀπελπισθὲν πλέον, Ἑλληνικῆς Σημαίας, διὰ τὸν ὅτι μου ἐπαγράφησεν, καὶ φαντάσου τὴν χάριν μου εἰς τὸν ἔλαβα πάλιν ἐπιστολήν σου. Δὲν παραπονοῦμαι ἅμα διὰ τὴν μακρὰν σου σιωπήν, ἀφ' οὗ ἀπαρνήσασθαι ὀνόματος τοῦ προφῆτη ; ἘΓραφή μου Διάπασιν. Ὁ φαίνεται διὰ τὴν ἐπιστολήν νὰ μοὶ γράφῃ τὰς ἐνευπώσεις σου... Καὶ εἰς τὴν Μικυλίαν τὶ γέλια ἐκα-

Πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὴν τόσον θερμὴν ἀγάπην, Νέμψη τοῦ Βορρῆ, διὰ τοὺς τόσους ἐνευπώσεις λόγων καὶ προπάντων διὰ τὰ ἔργα ; Διὸτι δὲν ἦτα μικρὸν πρῆγμα, ἐνῶ εὐρίσκεισαι μακρὰν εἰς τὴν ἐξοχήν, νὰ κατορθώσῃ νὰ λάβω τὸ Ψηφοδέλιόν σου ἐκ τῶν πρώτων.

Πολὺς ἀπήνηται εἰς παραπονοῖαν ἐρωτησῖν. Ναυτοπούλα. Ὅταν μὲ λίσαι πληροῦ ὄρους τοὺς ὄρους, θεωρεῖται ὀρθῆ, καὶ ἂς μὴ εἶνε ἡ αὐτὴ μετὰ τὴν δημοσιεύσασθαι. Σοὺ παραπονοῦμαι, διὰ τὴν λίσαι ἀφῆσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀφρα λατῆρα σαφῆ, δὲν εἶνε ὀρθῆ, διὸτι τὰ πρώτα εἰμπορεῖ μὲν νὰ εἶνε ἐνωμένα διὰ τῆς δημοκρατικῆς, ἀλλ' ὄχι καὶ ἐξεργημένα.

Ἐγινόνουσα τὰ ψευδωνύμα τῶν, δέχομαι μετὰ χάρις εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς ἀγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους. Κορυφαῖν τοῦ Ὀλλύμπον (Θ. Α. φίλος μου τὴν ἀδελφὴν σου ἡ ὁποία μετὰ ἀγάπῃ τῶσφ θερμῶς) Μαργαρίτη Ματῆα (Κ. Ν.) Διομήδην (Π. Κ.) Γάλαρον τοῦ Αἰγάλου (Ν. Β.) Ἐτοιμαροῦ Ὀκίαν (Μ. Χ.)

Ἄδελφοί, πληροφορία : Ὁ Χαλασμοὺς Κόσμον τότε θὰ εἶπη εἰς τὸν Ἀπόστολον Βράχον εἰς ποῖον σχολεῖον πηγαίνει, εἰς τὴν μάθῃ διὰ ἑλπεῖται τὴν μετὰ Φωναντολίπου Ἀφροστοιχίδα του—τὸ Ἰεροκλίματῃ πληροφῶν τὸν Μπαμ Μπόμ διὰ τὴν «Ζεζεῖσιν» ἐκδίδεται μόλις ἀπὸ ἐκείνους οἱ Βουλγαροφίλοι δὲν εἰμποροῦν νὰ καυχῶνται καὶ διὰ τοῦτο διὸτι ἂν ἀπὸ τώρα τὸ περιδοκίμῃ τῶν εἶνε τοιοῦτον οὐκ ἐστίν—τὸ γίνῃ μετὰ τὸν καιρὸν.—ὁ Ἰωάννης Ρωσὶ ἀπερῆσθαι τὴν «Νομιστικὴν Ἀφροστοιχίδα» τοῦ εἰς τὸν Χαλασμοὺς Κόσμον, διὰ τὸν νὰ βασιλεύσῃ, ὅπως τὸν

Μικρά Μυστικά Επιθυμοδὺν νάνο-ταλλάζουσι : Ο Μακρολέξανος με τὸν Μικρὸν Τυμπανιστὴν. — Ο Γενναῖος Λέβιος με τὴν Κυριαζοῦσαν θάλασσα. Τροβόριον Ἀμυγνὰν, Φιλοθάνατον, Νέον Ἡρακλῆα, καὶ Μυλόδρον. — Ὁ Τρεχαγερευδοῦς με τὸν Ἐρμῆν τὸν Πραξιτέλουν, Βασιλευσάν Κλεοπάτραν, Τρωγόνασι καὶ Ἀγκυραὶ τῆς Φιλίας. — Ὁ Τρομάρας με τὸν Ἀδύσιον καὶ Μικρὸν Τυμπανιστὴν. — Ὁ Δημ. Π. Δρίδας με τὴν Ἡμερόπην Ἀγ. Γελεμένους καὶ Ἀριστοτέλην τὸν Σταγειρίτην. — Ὁ Νέος Ἡρακλῆς με τὴν Ἑομερόλταν, Ρὰς Ἀλοῦλαν, Ἀγρυνὸν Ἀράκωτα, Ἀστρόμητον Ἐλδληνα καὶ Ἐθρατορ Ζώνην. — Ὁ Νοσταλγὸς Ἐλληρ με τὴν Πηρ-Πάρ, Λούσιον, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα, Τόν-Τόνν καὶ Δόν Ἐολοῦσαν Πάτερην. — Ὁ Ἐρμῆς τὸν Πραξιτέλουν με τὸν Ὀρέϊα, Μαρίκην Σταθοπούλου καὶ Βίρητην Μουρῆ. — Ἡ Μαρίδα τὸν Ἐδρίπουν με τὸν Μελαχρονιδὸν Γαλατομάτην. — Ὁ Ἐλληρικὸν Ἀδύσιον με τὸν Ἐθρατορ, Μικρὸν Τυμπανιστὴν, Μῆν-το-πῆς-σέ-κανένα, Πῶς-τα-περῆς, Μῆν-τα-ρωτῆς. — Ὁ Βρετανικὸς Ἀστὴρ με τὸ Ἔτσι Θέλια, Ἀρτιο Μαστέλλο, Πῶς-τα-περῆς, Μῆν-τα-ρωτῆς, Μῆν-το-πῆς-σέ-κανένα. — Ὁ Ουεροπόλιον Καταφύγιον με τὴν Ἰωάνναν Γρέν, Πάλλουσαν Καρδίαν, Ἀγρυνὸν Φάρον, Μαρίδαν τὸν Ἐδρίπου καὶ Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας. — Ὁ Σουανὸς Ἰσπότης με τὸν Μικρὸν Τυμπανιστὴν, Ρωμηοπούλαν, Μυλόδρον, Ἰρδα καὶ Ταναγαίαν Κόρη. — Ἡ Καρδία Μουρῆ με τὸν Γαπεύδον Ἰον, Γλυκὸ Φιλάκι Καρναίτα καὶ Μερόπην Μαρίτον. — Ὁ Ἀρσομάλλος Λέων με τὴν Μαρίαν Χρυσόφω καὶ Ἀπαλαίαν Ἀμητιοτήν. — Ὁ Ἀγρολογιωτάτος με τὸν Ζεβάρ, Μπαμ-Μπου, Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας καὶ Μπουφόν. — Ὁ Μπαρμπού τῆς Ἀγκιρῆς με τὴν Ἰωάνναν Μαρκέτη καὶ Τζὼν Μπόυ. — Ὁ Ζεβάρ με τὸν Μέλλουσαν Ἡρώα, Μυσικὴν Φωνὴν, Γενναίον Σουλτανοῦσαν, Ἀθρυινὸν καὶ Πιτ-Πιτ-Πλόυ. — Σέλευκος ὁ Κεραυρὸς με τὸν Μικρὸν Τυμπανιστὴν καὶ Δημ. Ἀρόσιον. — Ὁ Πέτρος Καροῦσος με τὸν Ἰωάννην Π. Λιβανῶν. — Ἡ Τρικέφαλος Ἰότρα με τὴν Αἰγυπτιακὴν Πυραμίδα, Κυνοσκαπέδον Ὀρος, Μότιλον τὸν Μαργαριτοφόρον Λεμωνιάτικην Διακάθαρ καὶ Ἐλληρικὸν Ἀδύσιον. — Ἡ Ἐνδοξὸς Σαλαμὶς με τὸν Μαργαριταρέτιον Στανυρὸν, Ἀειθαλὲς Ρέδον, Μόδων τῆς Ἀστρονομίας, Ἀγρυνὸν Φάρον καὶ Ἀθιαμέτην Ἀσραριαν.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις κρὸς τοὺς φίλους τῆς : Φλοῦθον τῆς θαλάσσης, Ἐνδοξὸν Σαλαμίνα, Τρικέφαλον Ἰότραν (ὁρῆσαις ὑπόλοιπον βρ. 1, 20), Βίρητην Ζανούφον, Σέλευκον τὸν Κεραυρὸν (ἔστειλα τὰ ἔλλειποντα) Τρικυνοῦν Ἀεικάταν, Ἀδύσιον (Σημαντήραν καὶ Βαλέτταν ἔχω Σαρτίσαν ὄχι) Παρνασσὸν (τὸν μικροῦσικον φίλον μου, ὁ ὅποιος καθόρθως νὰ εὖρῃ τὴν Μαργαρον μόνος σου!) Ζεβάρ (πραγματικὸς, πόση ἀγάπην μαρτυρεῖ ἡ σπουδὴ σου!) Κεραυρὸν (τὸν πάντοτε εὐχλωτον καὶ ἐνθουσιωδῆ, τοῦ ὁποῦ με τόση εὐχαριστίσιν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν.) Ἀρσοτέφανον Ἀπόλλωνα (γρῶσος με εἰκόνας δὲν δημοσιῶν.) Ἀγρολογίου τὸν Φαρῶν (ἐχέρηκα πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν τοῦ σκόλου σου ἀπὸ τὴν περιγραφήν κείνου, ὅτι εἶνε ἄλιος ὄχις σου τῆς ἀγάπης.) Μαρίαν Γ. Σαλιάρη (περιμένω λοιπὸν τῶρα νὰ μου γράψῃ συχνὰ, μάλιστα ὕστερ' ἀπὸ ἓνα τσοῦ λαμπρὸν βαθύδιον.) Ἀγρῆτην Σαπονιάκη (τὴ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐπιστολή σου! δι' ὅλα γράφεις καὶ τὴ ἀρετή!) Ἀθροῖαν Βλαστοπούλου, Ἀγρολογιωτάτου. (μὰ εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα

ἀπαγγέλλονται οἱ μούλογοι καὶ οἱ διάλογοι, τοὺς ὁποῖους δημοσιῶν.) Ο. Μ. Γαλλινῶν (ἔληφθῃ καὶ ἡ προηγουμένη σου ἐπιστολή ἀλλὰ δὲν εἶχεν ὑπογραφήν καὶ δὲν ἤξευρα τίνας εἶνε) Τριδύσιον Ἀπόλλωνα (ἔστειλα) Καθηρέα (τὴ ἰνδοουσιακὸς) Ναϊάδα, Χρυσόμαλλον Λέωντα (ὁ ὅποιος ὑπέρεε μάρτυς μίαν μονομαχίαν, ἀλλὰ μακρὸςιν!) Ἰουλιαν Ν. Γιαννούλη (αὶ ὄψεις δὲν λαμβάνονται ἔκ' ὅψαι ἐν δὲν εἶνε γραμμέναι ἐπὶ Χάρτου Ἀδύσιον) Ἀλλυθρον Πάγκαλον, Ἀιδέρα (ὄχι δὲ καὶ τὸσον περιεργον! συμβάθεις πολλὰκις νὰ συμπῆκτον τὰ ἀσυνικὰ) Ἀθροῖαν Ἀμυγδαλιάν, Μ. Ν. Ἐμπερικόν (ἔστειλα 38ον) Καρδίαν Μουσκῆς (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς Μαγικὰς Εἰκόνας μερικὰς δὲ χρησιμοποίησας, διότι ἔλαι δὲν εἶνε κατάλληλοι.) Μυλοῖδρον (ἡ ἔκστα ἐγνώρισε τὸ Ναυτοπούλο, καὶ ἐπὶ τρεῖς ὄρας δὲν ἔκαμαν ἄλλο, παρὰ νὰ οὐλοῦν δι' ἐμὲ!) Ἰωνικήν Ἀκτινὴν, Φιλόμουσον Παῖδα (εὐχαριστῶς δὲ ἔλα τὴν Καλλιγραφίαν σου, ἀδιάρητον ἐν δὲν δὲν συμπερίληθῃ εἰς τὸν Διαγωνισμὸν.) Ἀεροναυτοπούλαν (ἔστειλα) Συριανὸν Ἰσπότην, Ζοφροδ Μουσίουρα (ὄλα ἐλήφθησαν μὴν ἀνησυχῆς) Φλογοφάν Ἀκτινα τὸν Σουλὸν (δὲν ἐμπεβάλλα δεῖ δὲ κρηυθῆς καὶ σὺ ὑπὲρ τῆς αὐθιῆσεως) Ὀναροῦσικὸν Καταφύγιον (αὶ λοιπὰ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχὲς, διότι μόνον ὁ δημοσιῶν τοῦ καθενος εἰς ἐν φύλλον) Ἀεσκὸν Ἐλέφαντα, Δαίδαλον (ἔγλασα πολὺ με τὸ ἀκούσιον λουτρόν σου ὅπως ὑπέθεσα δεῖ τὰ νερά δὲ ἦσαν πολὺ ρηχὰ, ὥστε κανένα νινδύουον δὲν διέτριψας) Βρετανικὸν Ἀστὴρα, Κάρμιον Σύλλαρον, Ἀγγελοῦν Σουλτάτου (ἔστειλα) Ἰσποδαμοῦσιαν, Σαμακὴν Σημάλαν, Ἐλδληρικὸν Ἀδύσιον (κατανοουσιαστικὸν με τὸν ἀ' Ἀνοικτοκάρδον.) Μαρίδαν τὸν Ἐδρίπου (μὴ διατάξῃς, ἀλλὰ γράψῃ μου πάντοτε εὐχαριστοῦσαι) Ἀννα Γ. Κουλομποῦλου (ἔλαβα) Ἐρμῆν τὸν Πραξιτέλουν, Μόδων τῆς Ἀστρονομίας (γράψῃ μου πόσον φυλλόδιον ἔχθη διὰ νὰ σοῦ τὸ ξαναστέλλω) Τηλεκλειδὸν, Τρομάραν (τὰ νημαῖου τὰς Ἀσκήσεις σου καὶ σε συγχάρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν) Ἀλλυθρον (ναὶ, καὶ εἰς ἐπὶ ἤρσας τὸ ψυδωνυμῖόν σου) Τρεχαγερευδοῦτον Λον. Σκῆπτρον τοῦ Διός, Μισοκακώμιον, Καθαρὸν Καρδίαν, Πάντοτε Φαίδραν (μὴν ἀνησυχῆς ἢ ἐν Πειρασί' ἐπιστολὴ δὲν ἦτο ἡ ἰδικὴ σου, οὗτε ἦτο δυνατόν τὰ εἶνε) Ἐλυθέραν Παρίδα (πολὺ ἐνάνγνωστον τὸ γράψιμόν σου εὖρε) Βασιλεῖα τῶν Ἀρθεῶν (καμμία προτίμησις, ἀλλὰ συμπῆκωσις ἀπλή' φαίνεται, ὅτι τὴν ἑβδομάδα πρὸ ἔλαβα τὴν ἰδικὴν σου, δὲ εἶχα ἐκλήθῃ ἄλλην ἀκροσχηχίδα) Μαρίκην Γ. Καζάκου. Θαρακίτην (εὐχαριστῶ πολὺ εἰσαι πραγματικὸς εἰς ἀπὸ τοὺς θερμοτέρους μου φίλους.) Γενναῖον Λέβιον, Στραξιόσιον (εἰπὶ εἰς τὸν ἄλλυθρον σου δι' εὐχαριστίας τὸν δέχομαι εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν) Μακρολέξανος (λοιπὸν, Ζήτωσιν!) Κινέζον Ἀθ, (ναὶ) Φάλλωνα Ρυάκα κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ἰουλίον ἀπανητήσω εἰς τὸ προσεχὲς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 6 Σεπτεμβρίου
Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δέου νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν ἐπισημασμένων, καθίσταται ἐν τῷ Γραφεῖο καὶ εἰς ἐπιθυμῶν, ἐν ἑκατέρῳ περιεχῆται 20 φύλλα καὶ ἐπὶταί φφ. 1.

407. Δεξιγράφος.

Φαινόμενον οὐράνιον
Μπορεῖς νὰ ἴδῃς καὶ σπάνιος,
ἂν πάρῃς τὰ μαλλιά τῆς
— Μὰ πῶς, καλέ; — Ἐ πολλὰ τῆ σ' ἴ...
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κελκαρῶ Κόρκου

408. Στοιχειογράφος.
Τὶ παράδειον εὐερέτῳ!
Μὲ τὸ λ εἶμαι ποῦλι
Μὲ τὸ π μικρὸ νησί
Μὲ τὸ φ σ' εὐ:γατῶ
Μὲ τὸ χ τρομάζω,
Μὲ τὸ β κουράζω.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλιππίου

409. Μωσαϊκόν.
Ὁ νεφεληγερέτης Ζεὺς, ὁ ἀνδροφῶνς Ἄρχς.
Ὁ γέρον ἀνατ Πρίαρος καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Πάρι,
Ἀπὸ ἐν γράμμα σοὶ δωροῦν θεῖον νὰ σχηματίσῃ;
Ὅπου σοῦ εὐχόμεαι ποτε νὰ μὴ τὴν συναντήσῃ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζοφροδ Μουσκῆς

410. Παραλλήλογραμμον
α + + α Νάντικατασταθῶν οἱ σταυροὶ οὕτως ὥστε ναναγιωσκονται ἔννεα ἰδέσεις; ποιτέσσαρες ὀριζοντιώσκειαι κέντα καθίστα.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζοφροδ Μουσκῆς

411. Ἀστήρ.
Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστέρικαι διὰ γραμμάτας οὕτως ὥστε ναναγιωσκονται ὀριζοντιώσκειαι κέντα τῶν Σειρήνων καθίστα χωρὰς τῆς Ἐρώσης καὶ διαγωνίας δύο ἀρχαίων βασιλείων.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κινέου Ἀθ

412—418. Μαγικὴ Ἀέτις.
Τῆ ἀνακατῆ ἑνὸς γράμματος ἕκαστος τῶν κίττωι λέξεσι διὰ μίαν συλλαβὴν λέξεως, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσων ἄλλας τῶνας: ἀπτή, θία, Μίνος, τίς, τύχη.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κεραυροῦ

417—419. Ἀστεία Παραρράματα.
Νὰ διορθωθῶν αἱ κατωτέρω φράσεις: α) ὅποιαι, ἐκ τυπογραφικῶν παραρράματων, ἔχουν κατανοητὴν ἀγνώριστον:
1. — Ὁ τυρὸς παράγεται ὑπὸ τῶν μαγιστῶν.
2. — Ἄγρια μύτη Κάκιας.
3. — Πῆ μου ποῖους πῆλους ἔχεις.
Νά σου πῶ ποῖο τρόπο φρέξεις.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Φιλοσοφίας Ἰαβῆ

420. Ἀπροδόκητον.
Ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἔκαμν τὰ φάρια, τί διαμὰ δὲ εἶχεν ὁ κύριος Ἰωάννης Ψάρας;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιθραυροῦ

421. Μουσικὴ Ἀκροστοιχίς.
Νάποτελεσθῇ μία σταθῆσπει φράσις ἔχουσα λογικὴν ἔννοιαν, καὶ ἀποτελουμένη ἐξ ἐπτά λέξεων, αἱ ὁποῖαι νάρχουσιν κατὰ σειράν ἐκ τῶν ἐπισημαστικῶν φθόγγων:
θ, ρσ, μί, φσ, σσλ, λα, σι.
Ἡ φθόγογραφία τῶν πρώτων συλλαβῶν δὲν εἶνε ἀπαραίτητος.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φάλλωνος Ρυάκου

422. Τριπλὴ Ἀκροστοιχίς.
Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ἑσπομένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα Χερσονήσου: τὰ δευτέρω λέξου καὶ τὰ τρίτα ἐνδοξία ἀκρητηρίου:
1, Ἀρχαία πῆλις Αἰγυπτία. 2, Ποταμὸς τῆς Ἀσίας. 3, Ἀγγεῖτον. 4, Ἀριθμητικὴ πράξις. 5, φυτὸν. 6, Ἰγὸς τοῦ Ἰακῶθ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Φιλιππίου Κόρκου

423. Φωνεντοῶλιον.
σ-μγ-τ-μκρ-σ-γ-ν-κρ-δδ-δ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τριμηρίου Κερίου

424. Ἐλληνοσύμφωνον.
εἰ-εἰο-οα-αη-οιου-η-ου-οα-καει.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῶν Ἀνκῶν

425. Γαῖφος.
Τὸ τί; τί; Χούνος; ἢ γαῖφ;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Στρατηγῶ Ἰαβῆ